

[Melchior]

valgsarbejde? I så fald vil jeg gerne vide, om ministeren har nogen ideer i den retning. Ministeren har jo fået et brev af 6. september 1978 fra det kriminalpræventive råds forretningsudvalg. Jeg ved ikke, om ministeren har præsent, hvad der er svaret på dette brev, hvis der er svaret, men jeg går ud fra, at det kriminalpræventive råd nyder betydelig agtelse, og hvis jeg ikke hører andet, hvis ministeren tager ordet igen, vil jeg gå ud fra, at jeg har ret i dette. Når det kriminalpræventive råd kan komme med en sådan meget stærk henstilling, må der dog være et vist hold i sagen.

Ministeren talte så om disse vanskeligheder: kontrol med forretningsførelsen, vandel for de pågældende – det er klart, der må forudsættes en ren straffeattest – men det er netop sådanne ting, forslaget tilsigter at bede ministeren om at fremsætte forslag om, og jeg er ikke i tvivl om, at ministeren og ministeriet på dygtigste måde vil gøre dette.

Jeg takker altså for den åbne indstilling og faktisk for det tilsagn, der lå i at sige, at vi ikke har taget endelig stilling, for det vil jo altså absolut også sige, at den ikke er endeligt imod.

På den baggrund var det forbløffende at høre socialdemokratiets ordfører, der så godt som ordret citeret sagde, at han tog ministerens redegørelse, som han kaldte den, til efterretning og derfor afviste forslaget. Det gjorde ministeren bare ikke, så ministerens såkaldte redegørelse dannede ikke grundlag for at afvise forslaget. Derfor håber jeg, at den socialdemokratiske ordfører enten i dag eller inden anden behandling vil tage ordet »afvise« op til ny overvejelse, så meget mere som regeringspartikollegaen hr. Holmberg fra venstre jo også talte om en mulighed for en autorisationsordning og altså heller ikke afviste.

Jeg er enig med hr. Holmberg i, at den af ham citerede sætning kalder på smilet, men det er jo nok mere tragikomisk, end det egentlig er komisk, at myndighederne har benyttet sig af sådan assistance som dér beskrevet.

Jeg ville egentlig have forbigået hr. Dohrmanns bemærkninger – det er godt, han ikke har min ekstranøgle i lommen, så ville jeg i hvert fald være meget urolig – for når han kan finde ud af, at de bemærkninger, som Dansk Låsesmedeforening har fremsat, er af

1976, må man have nogen mistillid til opfattelseevnen. Dansk Låsesmedeforening af 1976 er nemlig foreningens navn, og det synes jeg fremgår ret tydeligt, men det kan være, man skulle gå til optikerforeningen og få lidt assistance dér.

Også de øvrige ordførere har jeg mest grund til at takke. Hr. Aage Frandsen sagde noget væsentligt, nemlig at forslaget kun vil få virkning over for de småkriminelle. Han mener, at de, der virkelig er professionelle, såmænd nok skal komme ind. Det tror jeg hr. Aage Frandsen har fuldstændig ret i, og det er derfor, jeg i starten sagde, vi ikke forestiller os, at dette forslags gennemførelse skulle kunne overflødiggøre politiet. Men der er jo et meget stort hensyn at tage over for de småkriminelle, hvad jeg er sikker på at SF og hr. Aage Frandsen vil være enig med mig i, nemlig ikke at lede dem i unødigt fristelse. Dér har samfundet et ansvar, som jeg ved SF vil være med til at påtage sig, og også dette sigte er indeholdt i lovforslaget.

Hr. Ole Vig Jensen og fru Inge Krogh gjorde opmærksom på, at det, der hedder systemnøgler, og som skal give de virksomheder og personer, der anskaffer sådanne, en fornemmelse af tryghed, altså ikke kan give det. Det er et meget vigtigt moment i det og hører vel til det, justitsministeren talte om skulle nøjere belyses.

Så var fru Alice Hedegaard – og jeg tror også en anden ordfører – inde på spørgsmålet om monopol. Nej, det er ikke hensigten at være med til at indføre et nyt monopol.

Jeg må sige til hr. Wilhjelms i samme forbindelse, at det ikke er Dansk Låsesmedeforening af 1976s arbejde, der direkte har foranlediget vores lovforslag, det er i højere grad netop det kriminalpræventive råds udtalelse. Dansk Låsesmedeforening af 1976 har gjort et fortjenstfuldt forarbejde, og det har de gjort i deres egen interesse, men derfor kan arbejdet jo godt være både korrekt og værdifuldt, og det føler vi det er. Men det er altså især det kriminalpræventive råds udtalelse, og det er forbrugerombudsmandens anholdelse af begrebet autoriseret, som altså bruges; man kan gå ud og slå efter i fagbogen, dér står dette udtryk. Forbrugerombudsmanden kan sige så og så mange gange, at det må man ikke, men det gøres jo altså bare, og den person, som i en given situation henvender sig til sådan en virksomhed, har en rime-